

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 7. december 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218), og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493). — Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Mundtlig forhandling	11.12.18
T-125/17	<p>BASF Grenzach mod ECHA</p> <p>Påstande: — Annullationssøgsmålet antages til realitetsbehandling. — Afgørelse truffet den 19. december 2016 af Det Europæiske Kemikalieagenturs (ECHA) Klageudvalg vedrørende vurdering af stoffet triclosan i henhold til artikel 46, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1907/2006 (1) (sag nr. A-018-2014) (»triclosan-afgørelsen«) annulleres, for så vidt som Klageudvalget meddelte afslag på sagsøgerens administrative klage og bekræftede rotteforsøget, fiskeforsøget og</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Mundtlig forhandling	12.12.18

	<p>persistensvurderingen, som ECHA tidligere havde anmodet om, og besluttede, at yderligere oplysninger skal fremlægges inden den 28. december 2018.</p> <p>— ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
T-630/15	<p>Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen</p> <p>Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har intervenseret i sagen til støtte for Kommissionen.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Kammeradvokaten Erhvervsministeriet</p>	Dom	13.12.18
T-631/15	<p>Stena Line Scandinavia mod Kommissionen</p> <p>Stena Line Scandinavia har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har intervenseret i sagen til støtte for Kommissionen.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Kammeradvokaten Erhvervsministeriet</p>	Dom	13.12.18
C-89/18	<p>A (Forelagt af Østre Landsret)</p> <p>1) I et tilfælde, hvor der er indført ”nye restriktioner” for familiesammenføring mellem ægtefæller, der som udgangspunkt strider mod stand still-bestemmelsen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse nr. 1180 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen), og disse restriktioner begrundes med det af Domstolen i dommen af 12. april 2016 i sag C-56114, Gene, jf. også dommen af 10. juli 2014 i sag C-138/13, Dogan, anerkendte hensyn til ”vellykket integration”, kan da en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 7 – der blandt andet betyder, at det overordnet er en betingelse for familiesammenføring mellem en person, som er tredjelandsstatsborger og har opholdstilladelse i Danmark, og dennes ægtefælle, at parrets tilknytning til Danmark er større end til Tyrkiet – anses for ”begrundet i et tvingende alment hensyn, som er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet”?</p> <p>2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, således at et tilknytningskrav som udgangspunkt anses for egnet til at sikre integrationsformålet. Kan der da, uden at dette strider mod restriktionstesten og proportionalitetskravet:</p> <p>i) anvendes en praksis, hvorefter der, når ægtefællen med opholdstilladelse i medlemsstaten (referencepersonen) først er kommet dertil som 12-13-årig eller senere, ved vurderingen af referencepersonens tilknytning til medlemsstaten lægges betydelig vægt på følgende: om den pågældende enten har haft et længerevarende lovligt ophold i medlemsstaten på ca. 12 år, eller har haft ophold og et fast arbejde i medlemsstaten, som indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og eventuelle kunder på medlemsstatens sprog, og som uden væsentlige afbrydelser har været i mindst 4-5 år, eller har haft ophold og et fast arbejde, som ikke indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og kunder på med-</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Kammeradvokaten</p>	Mundtlig forhandling	13.12.18

	lemsstatens sprog, uden væsentlige afbrydelser i medlemsstaten i mindst 7-8 år, ii) anvendes en praksis, hvorefter det taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at referencepersonen har bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland ved at tage på hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet, mens korterevarende ferieophold eller skoleophold ikke taler imod en tilladelse, iii) anvendes en praksis, hvorefter det med meget betydelig styrke taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at der foreligger en såkaldt ”gift, skilt og gift igen”-situation.			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
T-552/15	Bank Refah Kargaran mod Rådet Påstande: Rådet for Den Europæiske Union har pådraget sig ansvar uden for kontrakt for Den Europæiske Union ved at have vedtaget og opretholdt en restriktiv foranstaltning over for BRK, som er annulleret ved Rettens dom af 6. september 2013 (sag T-25/11). Den Europæiske Union er derfor erstatningspligtig for det tab, som sagsøgeren har lidt. Den økonomiske skade fastsættes til et beløb på 68 651 318 EUR, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Den ikke-økonomiske skade fastsættes til et beløb på 52 547 415 EUR, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Subsidiært anses hele eller dele af det beløb, der kræves i erstatning for ikke-økonomisk skade, for omfattet af den økonomiske skade og bogføres i denne egenskab. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	10.12.18
T-440/17	Arca Capital Bohemia mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse COMP/D3/PB/2017/026659 af 15. marts 2017 om afslag på aktindsigt i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 vedrørende sag COMP/SA.17006 — C 27/04 (ex CZ 49/03) — Agrobanka Praha a.s. og GE Capital Bank a.s. annulleres. — Kommissionens afgørelse nr. C(2017) 3130 final af 4. maj 2017, der bekræfter afgørelse COMP/D3/PB/2017/026659, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	11.12.18
T-441/17	Arca Capital Bohemia mod Kommissionen Påstande: — Kommissionen afgørelse COMP/F3/NB/tt*D-2017/025322 af 13. marts 2017, hvorved der i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 blev givet delvist afslag på aktindsigt i dokumenterne i sag COMP/SA. 25076 (2011/NN) — Privatisation of Rental Housing — Karbon Invest, annulleres. — Kommissionens afgørelse C(2017) 3129 final af 4. maj 2017, hvorved Kommissionens afgørelse COMP/F3/NB/tt*D-2017/025322 af 13. marts 2017 blev godkendt, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sine egne og sagsøgerens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	11.12.18

C-136/17	<p>G.C. e.a</p> <p>1) Henset til en søgemaskineudbyders specifikke ansvar, kompetencer og muligheder finder det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995, der gælder for andre registeransvarlige med de i denne tekst fastsatte undtagelser, tillige anvendelse på denne søgemaskineudbyder i sin egenskab af registeransvarlig for den behandling, som søgemaskinen udgør?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: – Skal bestemmelserne i artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes således, at det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under disse bestemmelser, der således gælder for en søgemaskineudbyder med de i dette direktiv fastsatte undtagelser, forpligter denne til konsekvent at efterkomme anmodninger om at fjerne links til websider, der behandler sådanne oplysninger?– Hvorledes skal – ud fra et sådant perspektiv – undtagelserne i artikel 8, stk. 2, litra a) og e), i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes, når de finder anvendelse på en søgemaskineudbyder, henset til dennes specifikke ansvar, kompetencer og muligheder? Kan en søgemaskineudbyder navnlig nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links, når denne konstaterer, at de omhandlede links fører til indhold, der, skønt det indbefatter oplysninger henhørende under de i artikel 8, stk. 1, opregnede kategorier, tillige er omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, der er fastsat i samme artikels stk. 2, bl.a. litra a) og e)? – Skal bestemmelserne i direktiv af 24. oktober 1995 ligeledes fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når de links, som anmodes fjernet, fører til behandlinger af personoplysninger, der udelukkende finder sted i journalistisk øjemed eller med henblik på kunstnerisk eller litterær virksomhed, og hvorved der derfor i henhold til artikel 9 i direktiv af 24. oktober 1995 kan indsamles og behandles oplysninger henhørende under de kategorier, som er nævnt i dette direktivs artikel 8, stk. 1 og 5, – af denne grund kan nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links?</p> <p>[...]</p>	<p>Justitsministeriet Datatilsynet Digitaliseringsstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	GA	11.12.18
C-507/17	<p>Google</p> <p>1) Skal »retten til at få fjernet links« som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i dom af 13. maj 2014 på grundlag af artikel 12, litra b), og artikel 14, litra a), i direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når denne efterkommer en anmodning om at få fjernet links, skal foretage denne fjernelse af links fra alle domænenavnene i dennes søgemaskine, således at de omtvistede links ikke længere kommer frem, uanset hvorfra søgningen foretages på det navn, der søges slettet, herunder uden for det territoriale anvendelsesområde for direktiv 95/46 af 24. oktober 1995? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal »retten til at få fjernet links«, som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, da fortolkes således, at en søgemaskineudbyder alene er forpligtet til, når denne efterkommer en anmodning om fjernelse af links, at fjerne de omtvistede links fra resultaterne af en søgning foretaget på det navn, der ønskes slettet, fra det domænenavn, der svarer til den stat, hvorfra anmodningen antages at hidrøre, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de pågældende links fra de domænenavne i søgemaskinen, der svarer</p>	<p>Justitsministeriet Datatilsynet Digitaliseringsstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	GA	11.12.18

	<p>til de nationale ekstensioner af denne søgemaskine i alle Den Europæiske Unions medlemsstater? 3) I tillæg til forpligtelsen i spørgsmål 2) skal »retten til at få fjernet links«, således som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, der efterkommer en anmodning om fjernelse af links, er forpligtet til ved hjælp af teknikken »geoblokering« at fjerne de omtvistede resultater af en søgning foretaget på den pågældendes navn fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i den stat, hvor den person, der har »ret til at få fjernet links«, er bosat, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de omtvistede søgeresultater fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i en hvilken som helst af de medlemsstater, der er omfattet af direktiv 95/46 af 24. oktober 1995, uafhængigt af hvilket domænenavn den internetbruger, der udfører søgningen, anvender?</p>			
T-498/14	<p>Deutsche Umwelthilfe mod Kommissionen Påstande: Kommissionens afgørelse annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøstyrelsen	Dom	12.12.18
T-476/17	<p>Pelham e.a. 1) Foreligger der et indgreb i eneretten for en fremstiller af fonogrammer til reproduktion af hans fonogram i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF, når meget små lyd-bidder udtages af hans fonogram og overføres til et andet fonogram? 2) Er et fonogram, som indeholder meget små lyd-bidder, der er overført fra et andet fonogram, i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF et eksemplar af det andet fonogram? 3) Kan medlemsstaterne indføre en bestemmelse, der – som bestemmelsen i § 24, stk. 1, i Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (lov om ophavsret og beslægtede rettigheder, herefter »UrhG«) – præciserer, at beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammet eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram er begrænset immanent på den måde, at et selvstændigt værk, som er skabt ved fri benyttelse af hans fonogram, må udnyttes uden hans samtykke? 4) Bliver et værk eller en anden frembringelse som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF benyttet til brug for citater, hvis det ikke fremgår, at der benyttes et fremmed værk eller en fremmed anden frembringelse? 5) Giver de EU-retlige bestemmelser om fremstilleren af fonogrammet ret til reproduktion og spredning [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF og artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] og undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) et spillerum med hensyn til gennemførelsen i national ret? 6) På hvilken måde skal der ved fastlæggelsen af omfanget af beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammet eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram og rækkevidden af undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) tages hensyn til de</p>	Kulturministeriet	GA	12.12.18

	grundlæggende rettigheder i EU's charter om grundlæggende rettigheder?			
T-609/17	Frankrig mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1144 af 26. juni 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres delvist, for så vidt som den udelukker visse eksportrestitutions, som er udbetalt af Den Franske republik for regnskabsårene 2011-2014. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.12.18
T-498/14	Deutsche Umwelthilfe mod Kommissionen Påstande: Kommissionens afgørelse annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljøstyrelsen	Dom	12.12.18
Forenede sager T-722/15, T-723/15, og T-724/15	Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som det deri — i artikel 1 fastslås, at Tyskland i forbindelse med de i Bayern gennemførte mælke kvalitetskontroller under tilsidesættelse af artikel 108, stk. 3, TEUF har tildelt statsstøtte til fordel for de berørte mejerivirksomheder i Bayern, og at denne støtte har været uforenelig med det indre marked siden 1. januar 2007 — i artikel 2-4 bestemmes, at støtten skal tilbagesøges med renter hos støttemodtagerne. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.12.18
C-298/17	France Télévisions 1) Er den omstændighed, at en virksomhed tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet, i sig selv tilstrækkelig til, at denne skal anses for en virksomhed, som udbyder elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til transmission af radio- og tv-udsendelser til offentligheden i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan en medlemsstat da, uden at tilsidesætte direktivet eller andre EU-retlige regler, indføre en forpligtelse til transmission af radio- eller tv-programmer, der samtidig påhviler såvel virksomheder, som driver elektroniske kommunikationsnet, som virksomheder, der ikke driver sådanne net, men tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne da for så vidt angår distributører af tjenester, der ikke driver elektroniske kommunikationsnet, undlade at lade must carry-forpligtelsen være omfattet af samtlige de betingelser, der fremgår af artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002, selv om disse betingelser i henhold til direktivet påhviler netoperatører? 4) Kan en medlemsstat, der har indført en must carry-forpligtelse for så vidt angår visse radio- eller tv-tjenester på visse net, uden at det udgør en tilsidesættelse af direktivet, pålægge disse tjenester en forpligtelse til at acceptere, at de transmitteres på disse net, herunder på et websted, når den omhandlede tjeneste selv trans-	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen Kulturministeriet	Dom	13.12.18

	mitterer sine egne programmer på internettet? 5) Skal betingelsen i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF for så vidt angår transmission via internettet, hvorefter det kræves, at et betydeligt antal slutbrugere af sådanne net, der er omfattet af must carry-forpligtelsen, anvender dem som deres primære adgang til radio- og tv-modtagelse, vurderes under hensyn til samtlige de brugere, som ser tv-programmerne via streaming og direkte på internettet, eller alene under hensyn til brugere af det websted, der er omfattet af must carry-forpligtelsen?			
C-299/17	<p>VG Media</p> <p>1. Udgør en national forskrift, der udelukkende forbyder kommercielle udbydere af søgemaskiner og kommercielle udbydere af tjenester, der behandler indhold, men ikke andre – heller ikke kommercielle – brugere, at gøre presseprodukter eller dele heraf (undtagen enkelte ord og meget små tekstuddrag) tilgængelige for almenheden, i henhold til artikel 1, nr. 2) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20.7.1998) en forskrift, der ikke specifikt tager sigte på de i samme nr. definerede tjenester, og, såfremt dette ikke er tilfældet:</p> <p>2. Udgør en national forskrift, der udelukkende forbyder kommercielle udbydere af søgemaskiner og kommercielle udbydere af tjenester, der behandler indhold, men ikke andre – heller ikke kommercielle – brugere, at gøre presseprodukter eller dele heraf (undtagen enkelte ord og meget små tekstuddrag) tilgængelige for almenheden, en teknisk forskrift som omhandlet i artikel 1, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20.7.1998), dvs. en bindende forskrift, der vedrører leveringen af en tjeneste.</p>	Erhvervsstyrelsen Kulturministeriet	GA	13.12.18
C-385/17	<p>Hein</p> <p>1. Skal artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at de er til hinder for en national lovbestemt ordning, hvorefter det i kollektive overenskomster kan vedtages, at indtjeningsreduktioner, der indtræffer i beregningsperioden på grund af tvungen nedsat arbejdstid, har indflydelse på beregningen af feriepenge med den følge, at arbejdstageren for varigheden af den årlige mindsteferie på fire uger får mindre i feriepenge – henholdsvis en mindre feriegodtgørelse efter ansættelsens ophør – end han ville have fået, såfremt den gennemsnitlige indtjening, som han ville have haft i beregningsperioden uden sådanne reduktioner, var blevet lagt til grund for beregningen af feriepengene? I bekræftende fald: Hvilken procentsats af arbejdstagerens gennemsnitlige arbejdsindtjening uden reduktioner må en efter den nationale lovgivning tilladt overenskomst mæssig nedsættelse af feriepengene på grund af tvungen nedsat arbejdstid i beregningsperioden højst udgøre, for at det kan antages, at denne nationale ordning fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er det efter det almindelige EU-</p>	Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet	Dom	13.12.18

	<p>retlige retssikkerhedsprincip og forbuddet mod tilbagevirkende kraft muligt, at den fortolkning, som Domstolen ved præjudiciel afgørelse i den foreliggende sag vil give af artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, gives en tidsmæssigt begrænset virkning for alle berørte, fordi den øverste nationale domstol forinden har fastslået, at de nationale ved lov og overenskomst fastsatte bestemmelser ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? Såfremt Domstolen afviser dette, er det foreneligt med EU-retten, hvis de nationale retter på grundlag af national ret anerkender, at arbejdsgiverne som følge af, at de stolede på, at den øverste nationale domstols praksis fortsat ville være gældende, har en beskyttelsesværdig berettiget forventning til denne praksis, eller er det kun Den Europæiske Unions Domstol, der kan fastslå, at der foreligger en sådan beskyttelsesværdig berettiget forventning?</p>			
<p>C-412/17 C-474/17</p>	<p>Touring Tours und Travel (C-412/17)</p> <p>1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlige: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlændinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhederne ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer før passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengengrænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? b) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), selv om transportvirksomhederne ikke udøver nogen »politimæssige beføjelser« i denne bestemmelses forstand og heller ikke har nogen formel beføjelse til at udøve offentlig myndighed ved, at staten har pålagt dem at foretage kontrol? c) Såfremt det første spørgsmål, litra b) besvares bekræftende: Ligger der i den kontrol, som transportvirksomhederne er pålagt, under hensyntagen til kriterierne i Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), andet punktum, en ulovlig foranstaltning med tilsvarende virkning som ind- og udrejsekontrol? d) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser, for så vidt den vedrører busselskaber, der kører i rutekørsel, bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra b), ifølge hvilken den omstændighed, at der ikke foretages grænsekontrol ved de indre grænser, ikke berører transportvirksomheders beføjelse til at foretage sikkerhedskontrol af personer i havne eller lufthavne? Følger det heraf, at det</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>13.12.18</p>

	<p>også uden for havne og lufthavne er ulovligt at foretage kontrol i det første spørgsmåls forstand, hvis den ikke udgør nogen sikkerhedskontrol og ikke også angår personer, der rejser inden for en medlemsstats område? 2. Tillader Schengen-grænsekodeksens artikel 22 og 23 nationale ordninger, ifølge hvilke der med henblik på overholdelse af en forpligtelse kan udstedes forbud og trussel om tvangsbøder mod et busselskab, når der som følge af den undladte kontrol også er blevet befordret udlændinge uden pas og opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikken Tysklands område?</p> <p>Sociedad de Transportes (C-474/17)</p> <p>Domstolen oplyser, at begrundelsen er den samme og de præjudicielle spørgsmål er de samme som begrundelsen og de præjudicielle spørgsmål i sag C-412/17, Touring Tours. Sag C-412/17 vedrører: 1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlige: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlændinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhederne ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer før passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengen-grænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? [...]</p>			
C-492/17	<p>Ritinger m.fl.</p> <p>1) Er den nationale lov for Baden-Württemberg af 18. oktober 2011 vedrørende anvendelsen af statsaftalen vedrørende radio- og tv-bidrag (RdFunkBeitrStVtrBW) af 17. december 2010, senest ændret ved artikel 4 i den nittende statsaftaleændring vedrørende radio- og tv-virksomhed af 3. december 2015 (lov af 23.2.2016, GBl., s. 126, 129) uforenelig med EU-retten, eftersom det bidrag, der i henhold til loven siden 1. januar 2013 ubetinget er blevet opkrævet af enhver voksen, som er bosat i Bundesland Baden-Württemberg, til fordel for radio- og tv-virksomhederne SWR og ZDF, udgør støtte, der er i strid med EU-retten og udelukkende er til fordel for disse offentligretlige radio- og tv-virksomheder i forhold til de private radio og tv-virksomheder? Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at loven om radio- og tv-bidrag krævede Kommissionens godkendelse og i mangel heraf er ugyldig? 2) Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de omfatter den bestemmelse i den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, i henhold til hvilken enhver voksen, der bor i Bundesland Baden-Württemberg, ubetinget opkræves et bidrag, der udelukkende går til myndighedsrelaterede/offentligretlige radio- og tv-virksomheder, eftersom</p>	Skatteministeriet	Dom	13.12.18

	<p>dette bidrag indebærer en støtte, der er i strid med EU-retten, og hvorved der sker teknisk udelukkelse af radio- og tv-virksomheder fra EU-medlemsstater, eftersom bidragene anvendes til at oprette en konkurrerende transmissionsvej (DVB-T2 – Monopol), som det ikke er hensigten, at udenlandske radio- og tv-virksomheder skal kunne anvende? Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de ikke kun omfatter direkte økonomisk støtte, men også andre erhvervs-mæssigt relevante privilegier (ret til at udstede tvangsfuldbyr-delsesdokumenter, beføjelse til at handle både som virksomhed og som myndighed, fortrinsstilling ved beregningen af gæld)? 3) Er det foreneligt med ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod begunstigende støtte, når det følger af en national lov for Baden- Württemberg, at en tysk radio- og tv-virksomhed, der er organiseret i offentligretligt regi og udformet som en myndighed, men som samtidig også konkurrerer med private radio- og tv-virksomheder på reklamemarkedet, og som favoriseres i forhold til disse derved, at den ikke som de private konkurrenter behøver at rejse sager mod seerne ved de almindelige domstole med henblik på at få fuldbyrdet sine fordringer, men selv kan skaffe sig et grundlag uden domstolsintervention, som også berettiger til tvangsfuldbyrdelse? 4) Er det foreneligt med artikel 10 EMRK og med artikel [11] i chartret om grundlæggende rettigheder, der begge omhandler informationsfrihed, at en medlemsstat i en national lov i Baden-Württemberg bestemmer, at en tv-udbyder, der er udformet som en myndighed, er berettiget til at kræve bidrag af enhver voksen, der er bosat på dens udsendelses-område, til finansiering af netop denne tv-udbyder, hvorved manglende betaling kan medføre en bøde, uanset om den pågældende råder over et modtagerapparat, eller kun benytter andre, nemlig udenlandske eller andre, private radio- og tv-udbydere? 5) Er den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3 forenelig med de EU-retlige principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tv-virksomhed, bliver mange gange højere pr. hoved for en enlig forælder i forhold til, hvad et medlem af et bofællesskab skal betale? Skal direktiv 2004/113/EF fortolkes således, at også det omtvistede bidrag er omfattet, og at en indirekte diskriminering er tilstrækkelig, når kvinder som følge af de faktiske omstændigheder rammes 90% hårdere? 6) Er den nationale lov »RdFunk-BeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3 forenelig med de EU-retlige principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tv-virksomhed, er dobbelt så stor for personer, der af arbejdsmæssige grunde har en ekstra bolig, i forhold til andre erhvervsaktive? 7) Er den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3, forenelig med de EU-retlige principper om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og etableringsfrihed, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tv-virksomhed, for personer er udformet således, at en tysker i et tilfælde af ens modtageforhold, umiddelbart før grænsen til en anden EU-medlemsstat, udelukkende skal betale bidrag efter, hvor hans bopæl er beliggende, mens en tysker, der er bosat lige på den anden side af grænsen, ikke skal betale bidrag, og</p>			
--	--	--	--	--

	en udenlandsk EU-borger, som af arbejdsmæssige årsager er nødsaget til at bosætte sig umiddelbart på den anden side af en indre EUgrænse, skal betale bidrag, mens en EU-borger umiddelbart før grænsen ikke skal betale bidrag, også selv om ingen af dem er interesseret i at modtage de tyske programmer?			
T-111/15	Ryanair og Airport Marketing Service mod Kommissionen Påstande: Artikel 1, stk. 2, artikel 2, stk. 4, og artikel 3, 4 og 5 i Europa-Kommissionens afgørelse af 23. juli 2014 vedrørende statsstøtte SA.33963 (2012/C) (ex 2012/NN), som Frankrig har iværksat til fordel for handelskammeret i Angoulême, SNC-Lavalin, Ryanair og Airport Marketing Services, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Erhvervsministeriet	Dom	13.12.18
T-558/15	Iran Insurance mod Rådet Påstande: — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige pålæggelse af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i henhold til følgende ulovlige retsakter fra Rådets: i) Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/ 140/FUSP (1), ii) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 (2), iii) Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (3), iv) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/ 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (4), v) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (5). — Der tildeles erstatning for et samlet beløb på: i) 84 767,66 GBP, ii) 4 774 187,07 EUR og iii) 1 532 688 USD samt iv) ethvert andet beløb, der måtte blive fastsat under retssagen, til dækning af både den ikke-økonomiske og økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige retsakter. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	Dom	13.12.18
T-559/15	Post Bank Iran mod Rådet Påstande: — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige pålæggelse af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i henhold til følgende ulovlige retsakter fra Rådet: i) Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/ 140/FUSP (1), ii) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 (2), iii) Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (3), iv) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/ 2010 om restriktive foranstaltninger over	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	Dom	13.12.18

	for Iran (4), v) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (5). — Der tildeles erstatning for et samlet beløb på 203 695 040 EUR til dækning af både den ikke-økonomiske og økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige retsakter. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-53/16	Ryanair og Airport Marketing Services mod Kommissionen Påstande: — Artikel 1, 4, 5 og 6 i Kommissionens afgørelse af 23. juli 2014 i statsstøttesag SA.33961 (2012/C) (ex 2012/NN), hvori det blev fastslået, at Ryanair og Airport Marketing Services via et antal aftaler vedrørende Nîmes-Garons lufthavnen havde modtaget ulovlig statsstøtte, som var uforenelig med det indre marked, annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.12.18
T-165/16	Ryanair og Airport Marketing Services mod Kommissionen Påstande: — Artikel 1, stk. 4, og artikel 2-4 i Europa-Kommissionens afgørelse (EU) 2016/287 af 15. oktober 2014 i statsstøttesag SA.26500 - 2012/C (ex 2011/NN, ex CP 227/2008) vedrørende støtte ydet af Tyskland til Flugplatz Altenburg-Nobitz GmbH og Ryanair Ltd (EUT 2016 L 59, s. 22), annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Energistyrelsen Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	13.12.18
Forenede sager T-339/16, T-352/16 og T-391/16	Ville de Paris mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens forordning (EU) nr. 2016/646 af 20. april 2016 om ændring af forordning (EF) nr. 692/2008 med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs køretøjer (Euro 6) annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale et symbolsk beløb på 1 EUR til dækning af det tab, som Ville de Paris har lidt som følge af vedtagelsen af denne forordning. — Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.12.18
C-458/15	K.P. Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af – 28. juni 2007 (2007/445/EF), – 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag), – 15. juli 2008 (2008/583/EF) og – 26. januar 2009 (2009/62/EF) samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	19.12.18
C-40/17	Fashion ID 1. Er ordningen i artikel 22, 23 og 24 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995) til hinder for en national	Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Digitaliseringsstyrelsen Erhvervsstyrelsen	GA	19.12.18

	<p>bestemmelse, som foruden databeskyttelsesmyndighedernes muligheder for at gribe ind og den berørtes retsmidler indrømmer forbrugerorganisationer beføjelse til at anlægge sag mod den krænkende?</p> <p>Såfremt første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Er det i en sag som den foreliggende, hvor en person integrerer en programkode i sin internetside, som får brugerens browser til at rekvirere indhold fra en tredjemand og til dette formål videresende personoplysninger til denne tredjemand, den integrerende person, som er »den registeransvarlige« som omhandlet i artikel 2, litra d), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995), hvis han ikke selv kan påvirke denne databehandlingsproces?</p> <p>3. Såfremt andet spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at den regulerer ansvar og kompetence endeligt i den forstand, at den er til hinder for et civilretligt krav mod en tredjemand, som ganske vist ikke er »den registeransvarlige«, men som etablerer årsagen til behandlingsprocessen uden at påvirke denne? Hvis »legitime interesse« skal der tages udgangspunkt i i en konstruktion som den foreliggende i forbindelse med den afvejning, der skal foretages i henhold til artikel 7, litra f), i direktiv 95/46/EF? Er det interessen i at integrere eksternt indhold eller tredjemands interesse?</p> <p>5. Over for hvem skal det samtykke erklæres, som kræves i henhold til artikel 7, litra a), og artikel 2, litra h), i direktiv 95/96/EF, i en sammenhæng som den foreliggende?</p> <p>6. Gælder oplysningspligten i artikel 10 i direktiv 95/46/EF i en situation som den foreliggende også operatøren af en hjemmeside, som har integreret en tredjemands indhold og dermed etablerer årsagen til tredjemands behandling af personoplysninger?</p>			
C-216/17	<p>Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato - Antitrust et Coopservice</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan artikel 2, stk. 5, og artikel 32 i direktiv 2004/18/E[F] samt artikel 33 i direktiv 2014/24/EU fortolkes således, at det er tilladt at indgå en rammeaftale, hvor en ordregivende myndighed handler i eget navn og på vegne af andre specifikt angivne ordregivende myndigheder, der imidlertid ikke direkte deltager i indgåelsen af den nævnte rammeaftale; mængden af de ydelser, som de ordregivende myndigheder, der ikke indgår rammeaftalen, kan bestille ved deres indgåelse af efterfølgende kontrakter baseret på denne rammeaftale, ikke er fastlagt? 2) Såfremt spørgsmål 1) besvares benægtende, kan artikel 2, stk. 5, og artikel 32 i direktiv 2004/18/E[F] samt artikel 33 i direktiv 2014/24/EU da fortolkes således, at det er tilladt at indgå en rammeaftale, hvor en ordregivende myndighed handler i eget navn og på vegne af andre specifikt angivne ordregivende myndigheder, der imidlertid ikke direkte deltager i indgåelsen af den nævnte rammeaftale; mængden af de ydelser, som de ordregivende myndigheder, der ikke indgår rammeaftalen, kan bestille ved deres indgåelse af efterfølgende kontrakter baseret på denne</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	19.12.18

	rammeaftale, fastlægges med henvisning til deres sædvanlige behov?			
C-367/17	<p>S</p> <p>Sagen vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (herefter »forordning 1151/2012«) og Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer (herefter »forordning 510/2006«) EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål: 1) Skal afgørelsen vedrørende en ansøgning om ændring af specifikationen for en beskyttet geografisk betegnelse således, at opskæring og pakning af produktet (i den foreliggende sag Schwarzwälder Schinken) kun må ske i produktionsområdet, som er indgivet til den kompetente nationale myndighed den 15. februar 2007, træffes på grundlag af forordning nr. 510/2006, som gælder på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, eller på grundlag af den nugældende forordning nr. 1151/2012? 2) Såfremt afgørelsen skal træffes på grundlag af den gældende forordning nr. 1151/2012: 2.1 a) Udgør den omstændighed, at en uhensigtsmæssig transport af produktet med henblik på videre forarbejdning (opskæring og emballering) til andre områder kan indvirke negativt på den autentiske smag, den autentiske kvalitet og holdbarheden, ud fra hensynet til kvalitetssikring af produktet en tilstrækkelig produktspecifik begrundelse som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1151/2012 for, at opskæring og emballering kun må ske i produktionsområdet? 2.1 b) Udgør regler for opskæring og emballering i specifikationen, som ikke går ud over gældende standarder for fødevarerhygiejne, ud fra hensynet til kvalitetssikring af produktet en tilstrækkelig produktspecifik begrundelse som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1151/2012 for, at opskæring og emballering kun må ske i produktionsområdet? 2.2 a) Kan det principielt anses for en tilstrækkelig produktspecifik begrundelse som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1151/2012 for en bestemmelse i specifikationen for en beskyttet geografisk betegnelse, hvorefter opskæring og emballering kun må ske i produktionsområdet, at de i så fald mulige (producent-)kontroller i produktionsområdet (artikel 7, stk. 1, litra g), sammenholdt med artikel 36, stk. 3, litra a), og artikel 37 i forordning nr. 1151/2012) giver mulighed for en større kontroltæthed og generelt en bedre sikring end (misbrugs-)kontroller som omhandlet i artikel 36, stk. 3, litra b), sammenholdt med artikel 38 i forordning nr. 1151/2012? 2.2 b) Såfremt delspørgsmål a) besvares benægtende: Er en anden vurdering berettiget, når produktet er et stærkt efterspurgt produkt også uden for regionen, som i væsentligt omfang opskæres og emballeres uden for produktionsområdet, selv om der hidtil ikke er konstateret konkrete tilfælde af misbrug af den beskyttede geografiske betegnelse som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1151/2012? 2.3 Kan det anses for en tilstrækkelig produktspecifik begrundelse som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1151/2012 for en bestemmelse i en specifikation for en beskyttet geografisk betegnelse, hvorefter opskæring og emballering kun må ske i produktionsområdet, at sporbarheden</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	19.12.18

	<p>for det videreforarbejdede produkt ellers ikke er garanteret på sikker vis? Har det i denne forbindelse betydning, at a) sporbarheden skal sikres for fødevarer, navnlig animalske fødevarer, i henhold til artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed, sammenholdt med Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 931/2011 af 19. september 2011 om de sporbarhedskrav, der i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 gælder for animalske fødevarer b) produktets sporbarhed skal sikres ved, at erhvervsdrivende, som videreforarbejder produkter, deltager i retligt frivillige, men i praksis obligatoriske private sikringssystemer? 2.4 Såfremt et af spørgsmålene nr. 1-3 besvares bekræftende: Kan eller skal det i en specifikation for en beskyttet geografisk betegnelse – som en mindre restriktiv foranstaltning i forhold til en obligatorisk tilbageflytning af opskæring og emballering til produktionsområdet – fastsættes, at forarbejdningsvirksomheder, som er beliggende uden for produktionsområdet, skal underkaste sig en kontrol ved de myndigheder og instanser, som i henhold til specifikationen er kompetente for kontrollerne i produktionsområdet (artikel 7, stk. 1, litra g), i forordning nr. 1151/2012)? 3) Såfremt afgørelsen skal træffes på grundlag af forordning nr. 510/2006 (det første spørgsmål), anmoder den forelæggende ret om, at de under det andet spørgsmål stillede spørgsmål besvares på grundlag af forordning nr. 510/2006, navnlig artikel 4, stk. 2, litra e), i denne forordning, sammenholdt med artikel 8 og ottende betragtning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1898/2006 af 14. december 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer.</p>			
C-374/17	<p>A-Brauerei</p> <p>»Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at der foreligger en støtte, der er forbudt i henhold til denne bestemmelse, når der i henhold til en medlemsstats lovgivning ikke opkræves afgift på erhvervelse af fast ejendom for en afgiftspligtig erhvervelse i forbindelse med en omdannelse (fusion), såfremt visse retssubjekter (virksomhed, der udøver kontrol, og et kontrolleret selskab) deltager i omdannelsedispositionen og det kontrollerede selskab har været helejet af den virksomhed, der udøver kontrol, inden for fem år før den retlige disposition og fem år efter den retlige disposition?«</p>	Skatteministeriet	Dom	19.12.18
C-375/17	<p>Stanley International Betting et Stanleybet Malta</p> <p>Sagen vedrører: A) Skal EU-retten – og navnlig etableringsretten, retten til fri udveksling af tjenesteydelser, princippet om forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighedsprincippet, princippet om fri konkurrence, proportionalitetsprincippet og kohærensprincippet – fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning som den ved artikel 1, stk. 653, i stabilitetsloven af indførte og de dertil hørende gennemførelsesretsakter, som fastsætter en eneleverandørmodel for koncessionshavere med henblik på afholdelsen af Lottospil, men ikke for andre spil, tips og væddemål? B) Skal EU-retten – og</p>	Skatteministeriet	Dom	19.12.18

	<p>navnlig etableringsretten, retten til fri udveksling af tjenesteydelser, direktiv 2014/23/EU samt princippet om forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighedsprincippet, princippet om fri konkurrence, proportionalitetsprincippet og kohærensprincippet – fortolkes således, at den er til hinder for en udbudsprocedure, som fastsætter en udbudssum, der er væsentligt højere og ubegrundet i forhold til de krav til økonomisk-finansiel og tekniskorganisatorisk formåen, der fremgår af udbudsbetingelsernes punkt 5.3, 5.4, 11, 12.4 og 15.3 med henblik på tildelingen af koncessionen på Lotto-spil? C) Skal EU-retten – og navnlig etableringsretten, retten til fri udveksling af tjenesteydelser, direktiv 2014/23/EU samt princippet om forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighedsprincippet, princippet om fri konkurrence, proportionalitetsprincippet og kohærensprincippet – fortolkes således, at den er hinder for en lovgivning, som i realiteten indebærer, at der opstilles et alternativ mellem at få tildelt en ny koncession og at fortsætte med at gøre brug af retten til fri udveksling af forskellige tjenesteydelser med væddemål på tværs af grænserne, hvilket alternativ følger af artikel 30 i udkastet til udbudsafale, idet beslutningen om at deltage i udbuddet med henblik på tildeling af en ny koncession indebærer, at der må gives afkald på grænseoverskridende virksomhed, selv om Domstolen flere gange har fastslået, at denne virksomhed er lovlig?</p>			
C-598/17	<p>A-Fonds</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en udvidelse af rækkevidden af en eksisterende skatteordning, som følge af at en skattepligtig med føje har påberåbt sig retten til frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 56 TEF (nu artikel 63 TEUF), forstås som en ny støtteforanstaltning, der ændrer en eksisterende støtte? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, er den nationale rets udøvelse af opgaven i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF til hinder for, at den skattepligtige tildeles en skattefordel, som den skattepligtige gør krav på i henhold til artikel 56 TEF (nu artikel 63 TEUF), eller skal Kommissionen underrettes om en påtænkt retsafgørelse om tildeling af denne fordel, eller skal den nationale ret foretage eller træffe nogen anden handling eller foranstaltning i betragtning af den tilsynsopgave, den har fået tildelt i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF?</p>	Skatteministeriet	GA	19.12.18
C-681/17	<p>Slewo</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder fortolkes således, at de deri nævnte varer, som af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke er egnede til at blive returneret, også omfatter varer (som f.eks. madrasser), som ganske vist ved tilsigtet anvendelse kan komme i direkte kontakt med menneskekroppen, men som ved hensigtsmæssige (rengørings-)foranstaltninger fra den erhvervsdrivendes side atter kan gøres salgbar? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: a) Hvilke betingelser skal en vares emballage opfylde, for at der kan tales om en forsegling som omhandlet i artikel 16, litra e), i direktivet om forbrugerrettigheder? og b) skal de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal give inden forbrugeren bindes af aftalen i henhold til artikel 6, stk. 1, litra k), i direktivet om forbruger-</p>	Justitsministeriet Forbrugerombudsmanden	GA	19.12.18

	rettigheder, gives på en sådan måde, at forbrugeren med konkret henvisning til varen (her: en madras) og den anbragte forsegling gøres opmærksom på, at han mister sin fortrydelsesret, hvis forseglingen fjernes?			
C-159/18	<p>Moens</p> <p>- Er den i nærværende tvist omhandlede omstændighed, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, omfattet af begrebet »begivenhed« som omhandlet i præmis 22 i dom af 22. december 2008, Wallentin-Hermann (C-549/07, EU:C:2008:771), eller af begrebet en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i 14. betragtning til nævnte forordning, således som det er fortolket i dom af 31. januar 2013, McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43), eller overlapper disse to begreber hinanden. - Skal artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 fortolkes således, at en begivenhed som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, som er et led i et transporterende luftfartsselskabs sædvanlige aktivitetsudøvelse og følgelig ikke kan kvalificeres som en »usædvanlig omstændighed«, der fritager det transporterende luftfartsselskab for forpligtelsen til at betale kompensation til passagerer i tilfælde af en lang forsinkelse på en flyvning, der foretages af dette fly. - Såfremt en begivenhed, som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, der udgør en »usædvanlig omstændighed«, følger det da heraf, at der for det transporterende luftfartsselskab er tale om en »usædvanlig omstændighed«, som ikke kunne have været undgået, selv om alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, faktisk var blevet truffet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	19.12.18
C-572/17	<p>Syed</p> <p>1) Kan der, når varer med beskyttede motiver ulovligt udbydes til salg i en butik, foreligge en krænkelse af ophavsmandens eneret til spredning i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/29, også for så vidt angår varer med lignende motiver, som er oplagret af den, som udbyder varerne? 2) Har det nogen betydning, at varerne er oplagret i tilknytning til butikken eller på et andet sted?</p>	Kulturministeriet	Dom	19.12.18